

Tél Alsósztrégován

1

Ég kandallóban a fenyőhasáb,
Fény-árnyait, mint ingecskéjét Erzsi,
Felizgatott ujjak közül kiejti,
És megvillantja öle parazsát.

Elfordulok - e kísértésnek vége!
S hogy visszanézek újra, már sisak-
Rostélyon át koromszemű lovag
Les rám, s szívemre céloz dárdafénye.

Jeges-fehér bolygók s hűlő veres Nap
Hevernek a biliárdasztalon, -
Elindítja-e még egy akarat vad

Lökése őket új pályájukon,
Vagy nem mozdulnak többé már soha?
Alszik a völgyben Alsósztrégova.

2

Itt bent, a tompa, téglából rakott
Boltív - a menny silány paródiája -
Alatt havas mezők: papírlapok
Fagyán ropog a tollam, és a tájra

Krikszkrakszol róka-üzte nyúlnyomot:
Verssorokat - még menekül az eszme,
S ha végül felbukik, prédául esve,
Fröcskölnék, mint a vér, a mondatok.

Ki tudja: rézsut-fényü virradat

Vagy guillotin zuhan sovány nyakamra?
Fűrészpör issza be szavaimat.

Nyúl marquis, róka-sans-culotte-fogakkal
Szaggattatom, - futnék, de nincs hova.
Alszik a télben Alsósztrekova.

3

Hamvad, leroskad a fenyőhasáb,
Rám pillant szemrehányón és kiég.
Marad a langyos dunnaszürkesség, –
Elfojtja Fráter Erzsi sóhaját.

Sakktábla-padlón asztal és a székek -
Bevégezetlen játszma figurái;
Ma már az Úr és Lucifer se játszik, -
Feldöntöttek világosat, sötétet.

S akárha sakkban, bátyáim között
Toporgok én, király, - megütközött
Helyettem és elhullott a királynő.

Már csak az Űr és eszkimó-homály jó;
Napok: csontbolygók gördülnek tova.
És alszik, alszik Alsósztrégova.

(A *Baka István művei. Versek* című kötetből.)

← [Előző](#)
[Következő](#) →